

מסורת הש"ס

(א) [ג'ל שמינן, ט] לקמן ק' [נעיונין למלך, א] ג' כ"ב נה: כתיבתו י"ח, ד' [ג'כ"ב ט, א] (א) [לקמן ע"ב ודף פ"א, ג'לעל] (ו) [ע"ה, א] ד"של מ"ו, ח] דף [א, א] (ט) ג'כ"ה לב, ד"ש"י ד"ה אלפסין תרתיים משמע שעריתים ג"כ לשון עיר ופירושו נות כרך קטן ונבואי (קליגשפעד) טעריען, (י) [וע"פ מוס' פסחים פ"ה ד"ה גנגרין, א] (ק, דף, א) (ט) [לעיל ט, א]

הנהגות הב"ח

(א) גבי נעשית לאשונה כמי שקלטה כלב לו ששפסע: (ב) שם לשם רשויות פטור. כ"ב ע"ל כפי הזרק ריש דף ח': (ג) שם הוא גענויט, דבק כדי ליתן כדלם השפף נמל כדי ליתן וכו' על יציון, ושעה כדי ליתן על פי נקב קטן הנא כדי ליתן על פי נקב קטן של יין, מרסית כדי לעשות כ"ל, ויפקא זפת ופמית כדי לעשות כו' נמקח: (ד) רש"י ד"ה כטוא חפץ יין הנחם גופו המצוי אצל אפילו כ"י (ה) ד"ה סקר ליה שעור: (ו) ד"ה ואמלי וכו' להכעטל אחד הוציא מטכרפי לכ':

גליון הש"ס

גבי בשתי העלמות פטור, ע"י לקמן דף ק' ע"ב: שם ר"א ב"העלם א' ברשות אחד חייב ע"ין לקמן דף ל"ג ע"ל: רש"י, וזהו שיש חיוב המצא וכו' בגין קרפא יותר מבית סאבים, ע"י דלף ק' ז ע"ל וע"פ:

מוסף רש"י

הוא בסוף הסכת.

רבינו הגאול

היה נקובה מצידה, "נניא" לקמין בלשון יין הוא בית הדיו שכתובין ממנו הספרים, פיר' ואי מליק היה (כלי בדיו) כדי לכתוב שני אותיות בקולמוס חייב (ואי מליק ליה כלי בעא שפי, דלאו כל הדיו הוא כתבא נפיק בקולמוס. הילכך צריך טפי כי הכיז דלפיוק שיעורו שתי אותיות, ומפרש בן בירושלמי הגאון אם בכלי עין יותר, ומאן דמפיק דיו בכלי כדי לכתוב בו, חייב על הדיו ואינו חייב, הכלי מפני שהכלי טפילה, ותנן המוציא אוכלין פחות מכשיעור בכלי, פטור אף על הכלי, שהכלי טפילה לו. המוציא אוכלין מכשיעור בכלי, חייב באוכלין ופטור על הכלי, ועקירתו פיה חז' בן הכלי ברשות היחיד והנחתו ברשות הרבים בביר, הוא עקירה והנחה כדאמר רמב"ם דהוה דאם חשבוה לו כד' על ד' אמות, ובקולמוסן שרובין לו ד' על ד', פיר' לקמיון מחבורה של סופרים הוא ידוע בארץ ארם, הוא רבעא בקולמוס וכשיעור אות אחת בכלי עלתה בתיקון. כתובתן. א"ע"ב רבעיא בהוצאה עקירה מרשות [זהו] והנחה ברשות אחת ר"ב מקום ד', כי הכיז אחת אמרין ידו של אדם חשובה לו כד' [על ד'] הכיז האת כתביהו הנחתו. ורביא המוציא חצי גרוגרת ורביא חצו שיעור הוצאה והנחה, וחזו והוציא חצי גרוגרת אחרת, אם הניח את החצי השני קרוב לראשון, או ששעבירו דרך עליו של ראשון קרוב ג' טפחים ורביא, וזו היא שפעטא דרבא משום הדא חצי גרוגרת והיאא חצי גרוגרת משפסין לחיבור, ואף על פי שלא הניחו, הדתם

ז' אופיוס בדיו. דיו יבש: שסי אופיוס נקולמוס. כלומר כל היכא דמפיק ליה שיעורו כשמי אופיוס: קלמרין. קסת הסופר: אוס אחס בדיו אוס אחס נקולמוס. מי מטכרפי או לא, ואי אמרת מיפוק ליה משום קולמוס לא מחייב עליה משום שהוא טפל לפחות מכשיעור דמנן לקמן (דף א'): המוליא אוכלין פחות מכשיעור בכלי פטור אף על הכלי מפני שהכלי טפילה לו: כשהוא מהלך. שלא עמד לפוש דמהו הנחמ גופו הנחה (י) אפילו הכי חייב דעיקר הנחמ דיו על הכתב הוא: וחזו והוציא. כהעלם אחד: חסר (י) שיעור דקמייסא.

כשמתייצבה נחסר השיעור ולכי גמרה הולאה דצענין ללרפוש אין כאן שיעור ז' אופיוס: ואמלי לא מנחה. וכיון דבהעלם אחד (ו) מטכרפי לכי גמרה הולאה: כמי שקלטע כלב. דמנן לקמן (דף קב). הזורק וקלטע כלב פטור דלא הויא הנחה מכחו והכל נמי כי גמרה הולאה טפלה להנחה קמייסא והויא כמאל דלימא: לרננן. דפליגי לקמן כהזורק) ולית לכו קלוטע כמו שהנחה אפילו עברה סמוך לקרקע לא מחייב שיהיה על גבי משום מקום כל שהוא ולא צענין מקום ד' הולא ובתוך ג' הוא מ"מ הנחה כל דהו צענין: מעציב. לא כריך הנחה דלא מנחה בידו דידו סמוכה לקרקע: לשתי רשויות. ושמהין ר"ה אלא שיש הפסק צניינס: והוא שיש חיוב העלם צניינס. שמופסקות אכל א' היה כרמלית מפסיקין ° כגון קרפא יותר מצית סאמים או צקעה וכו' צמים פתוחים אחד להי"ר זה ואחד לזה

והוליא חצי גרוגרת מצית זה לרשות זה וחלי גרוגרת מצית זה לרשות זה שהיא פתוחה לה חייב דכיון דלא מפסיק לה ר"ה חדא רשותא הוא: פיסלא. עץ שוכב לרחנו של רה"ר וממלא כל רחבו והוליא חצי גרוגרת מציתו מכאן וחצי גרוגרת מכאן: כרשום גיטין דמי. ולענין גיטין פיסלא רשות לנפשה הוא כדלמנן כהזורק (גיטין דף ע"ב): ההוא גברא דזרק גיטא לדיבתו כחצירו איגגדר גיטא ונפל כפיסלא ולוקי התם שהשליט לה מקום כחצירו חד מקום מושלי אינשי תרי מקומות לא מושלי אינשי: הא לא כחלי. אלא שמי עינים: לנעווע. שהולכות מעוטפות ואין מגלות אלא עין אחד לראות וכוחלות אותו: צעירניווע. צנות כפרים) אין לריכות נעיונות כל כך שאין שמק וקלות ראש מניו שם וס' מועטין ואין מכסין פניהם וכוחלות ז' עיניהם: שפשא שצראש קנה של ציידין. מושיצין נסר קטן כראש קנה ונותנין עליו דבק והעוף יושב עליה ונדבק זו וצריך ליתן שם הרבה כדי שיהא העוף נדבק זו: של יין. למעוטי שמן ודבש שהיין זכ דרך נקב קטן יותר משמן ודבש: לפאו. לטוח בקשים שזו: שער

דלענין גיטין חשבו מקום צפני עצמו הכי נמי מחלק רשויות ולר"י נראה אפילו פיסלא שהוא כרמלית ושני ליה לאזי צין כרמלית המיעטלמל לשאינה מיעטלמל: ב'ייתיבי רשב"א אומר. לרז הונא פריך דאי לאו רב הונא הוה מוקמי מתני' לרפואה: אם לרפואה. י"פ"י רבינו שמואל אם לרפואה הנניעו י"זה מייצין עליו כל העולם כדי לנחול עין אחת דלרש"א^(י) אית ליה^(ז) דנמחייב זה במחשבתו של זה ואם לקשט כלומר אם לא הנניעו לרפואה אלא לקשט ^(ז) שמי עינים דסתמו עומד לקישוט ואין נראה לר"י דלעיל מנא דם כדי לנחול עין אחת ד"א צמולא אכל צמניע בכל שהוא אלמא צמניע חייב^(א) צפחות מלכחול זו עין אחת ונראה לר"י דה"פ אם לרפואה שאותו כחול ראו לרפואה שיעורו כדי לנחול עין אחת אפי' לא הנניעו לכך אי נמי אם לרפואה שצאוומו מקום עושין אותו לרפואה ואם לקשט שעושין אותו לקישוט ואין רגילין לעשות ממנו רפואה כדי לנחול שמי עינים: הרסרת כדי לעשות פי בור. אע"י דלמר לעיל (דף עט.) אין אדם טורח לגבל טיט כדי לעשות פי זו כור מרסית חשיב טפי מטיט דמנניעין אותו לעשות פי כור של צורפי זהב):

המוציא יין פרק שמיני שבת

אות אחת בקולמוס ואות אחת בקלמרין. אע"פ ששני קולמוסים מטכרפי כה"ג שמא לא מטכרפי: והעבירה דרך עליה. מפרש הרב פורת אדה"ה אפי' שלא דרך עליה אם העבירה מוך שלשה לקרקע מטכרף דהא

תנא *שתי אותיות בדיו^(א) (ושתי) אותיות בקולמוס שתי אותיות בקלמרין בעי רבא אות אחת בדיו אות אחת בקולמוס אות אחת בקלמרין מהו תיקו אמר רבא יהוציא שתי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב כתיבתן זו היא הנחתן ואמר רבא יהוציא אות אחת וכתבה וחזר והוציא אות אחת וכתבה פטור מאי טעמא בעידנא דאפקא לבתרייתא חסר ליה לשיעורא דקמיייתא ואמר רבא יהוציא חצי גרוגרת אחת והניחה וחזר והוציא חצי גרוגרת אחת והניחה ראשונה נעשה כמי שקלטע [כלב] או שנשרפה ופטור ואמאי הא מנחה הכי גמרה ואם קדם והגביה ראשונה קודם הנחת שנייה נעשית ראשונה כמי שנקלטע^(ב) או שנשרפה ופטור ואמר רבא יהוציא חצי גרוגרת והניחה וחזר והוציא חצי גרוגרת והעבירה דרך עליה חייב ואמאי הא לא נח העבירה תוך שלשה °והאמר רבא תוך שלשה לרבנן צריך הנחה על גבי משהו לא קשיא כאן בזורק כאן במעביר °תנו רבנן הוציא חצי גרוגרת וחזר והוציא חצי גרוגרת כהעלם אחד חייב °בשתי העלמות פטור °רבי יוסי אומר ובהעלם אחד לרשות אחד חייב לשתי רשויות °ו פטור אמר רבה °והוא שיש חיוב חטאת ביניהם אבל כרמלית לא אביי אמר אפילו כרמלית אבל פיסלא לא ורבא אמר אפילו פיסלא ואודא רבא לטעמיה דאמר רבא רשות שבת כרשות גיטין דמיא: °כחול כדי לנחול עין אחת: עין אחת הא לא כחלי אמר רב הונא שכן צנועות כוחלות עין אחת מיתיבי רבי שמעון בן אלעזר אומר כחול אם לרפואה כדי לנחול עין אחת אם לקשט בב' עינים תרגמא הילל בריה דר' שמואל בר נחמני כי תניא ההוא ° בעירניות: (פ'שעוה כדי ליתן ע"פ נקב קטן: תנא כדי ליתן ע"פ נקב קטן של יין): דבק כדי ליתן בראש השפשא: תנא כדי ליתן בראש שפשא שבראש קנה של ציידין: זפת וגפרית כדי לעשות כו': תנא כדי לעשות נקב קטן: °חרסית כדי לעשות פי כור כו': למימרא דשיעורא דרבי יהודה נפיש °הא קי"ל דשיעורא דרבנן נפיש דתנן °רבי יהודה אומר כדי ליטול הימנו מדת מוגעל לקמן אימא כדי לסוד פיטפוט בירה קמנה: °(סובין כדי ליתן על פי כור של צורפי זהב): ת"ר

ציה ד' אמות על ד' אמות ואינו גבוה י' ואינו רחב ד' ואומר ריב"א דללישא קמא כריך לפרש הכל שהוא רשות הרבים כגון שרצים מכתפין עליו דאי כרמלית האמר אפי' אפילו כרמלית ורצא דלמר אפילו פיסלא קכר אף על פי שהוא רשות הרבים כיון

פ. אות אחת בקולמוס ואות אחת בקלמרין. אע"פ ששני קולמוסים מטכרפי כה"ג שמא לא מטכרפי:

והעבירה דרך עליה. מפרש הרב פורת אדה"ה אפי' שלא דרך עליה אם העבירה מוך שלשה לקרקע מטכרף דהא אמרין צמנוך כהעלם אחד חייב אפילו לשתי רשויות ואפילו רבי יוסי לא צעי אלא רשות אחת אלא עליה לא צעי ונקט דרך עליה^(א) דלפי' גבוה מן הקרקע ג' טפחים חייב כיון דהוי מוך ג' למאי גרוגרת המונחת ע"ג קרקע^(ב): **והא אמר רבא תוך שלשה לרבנן צריך הנחה ע"ג משהו.** תימה

לר"י דמנן לקמן צריש הזורק (דף א'). הזורק מרה"י להי"י ורה"י צמלמל^(א) עקיבא מחייב וחכמים פוטרין ומני עלה בגמרא [א]. מוך ג' לדה"ה חייב אלמא לכו"ע לא צענין הנחה ע"ג משהו מוך ג' ומיכן דרצא סבר כרזי יהודה דהמונא תפילין (שעיונין א): גבי היה קורא על ראש הגג^(ב) כו' רצי יהודה אומר אפילו אינו מסולק מן הארץ אלא מלא החוט גוליו אללו וטעמיה דאפילו אין איגודו בידו ליכא איסור^(א) אס מביאו אללו דצעי הנחה ע"ג משהו כדלמר התם בגמרא וא"ת^(א) ומאי פריך התם לימא רצא כמנאי אמרה לשמעמיה דע"כ כמנאי אמרה דמנא דצרייתא דהזורק לא סבר כוומיה וי"ל דהכי פריך לימא כמנאי דממתינין דהתם אמרה לשמעמיה דצאה לא קפיד אמר תנא דצרייתא פליג עליה^(ב) אלא דלא ליפלגו עליה רצנן דממתינין דהתם מיהו תימה לר"י דלקמן כהזורק (דף א'): תנא מרה"י לרשות הרצים ועבר ד' אמות צרה"ר ר' יהודה מחייב וחכמים פוטרין לעולם רצי יהודה חלף הוא דמחייב וחכמים פוטרין לגמרי ומשכחת לה דלמר עד דנפקא למה"ר מנוח דרבי יהודה סבר אמרי' קלוטה כמי שהונחה דמיא אלמא לא צענין לרבי יהודה' הנחה ע"ג משהו ונראה לר"י דהתם מיירי במתנגגלל צרה"ר ועדיף משאר קלוטה צאזיר והוי כמונא לרבי יהודה והא דקשה ממנתי' דהתס"י דקמין וזכר למוך צרצב אמות ומתנגלל מוך לארצב כי שם [ג'דלי אמונן] נפרש צעו"ה: **בהעלם אחד לרשות אחד חייב.** הקשה רבינו תם ^(א)דלמר כהצונה (לקמן דף): כתב אוח אחת בטביריא ואות אחת צלפורי חייב^(א) ונראה לו כגירסת ר"ח מרשות אחת חייב מז' רשויות פטור דצעי' עקירה ממקום אחד ור"י אומר^(א) דודאי גבי כמיצור אית לן למימר מחוסר קריצה לאו כמחוסר מעשה דמי^(א) אכל^(א) הולאה לא הויא עד דמייית תרוייהו לרשות אחד^(א): **אבל פיסלא צא.** צגיטין צפרק הזורק (דף ע'): משמע דאית

אודא רבא לטעמיה דאמר רבא רשות שבת כרשות גיטין דמיא. והמצנע עיקר דילה במס' גיטין בפרק הזורק (דף עט) אמר רב חסדא רשויות חלוקות בגיטין. ומקימי הכי [עט ע] אמר ההוא גברא דורק לא גיטא דלביהו, הוות קיימא בחצרו ואלו גיטא נפל כפיסלא. אמר רב יוסף חזין אי חור ד' אמות ארבע אמות פלג לה רשותא לנפשה כו' וסבר רבא כי דין רשויות של גיטין הוא, וכמו שאם יש בזה הפסל ד' אמות על ד' אמות או שיש בגובהו י' טפחים עשה רשות לצמצו וגבול מכלל החצר, כמו כן הוא מבדיל בין רשויות לענין שבת. ובהו פיר' [עט דף עט] אמר עוד רבא ג' מידות בגיטין. הוריע אהנו באלו השלש מידות חלוקות דין גיטין מדין השבת, ולענין רשויות יחד יחד ואין ביניהן חלוקות ביניהן. וגם נזכרה השמועה של רבא עס זו הביתא בפרק חזקת הבתים (ב"ב דף נח.)

רבינו הגאול (המשך) חיוב חטאת, אסור להוציא מזו לזו מרשיות [רשויות] הן, ואם הוציא מזו חצי שיעור ומזו חצי שיעור פטור. אבל אם יש ביניהן פיסלא דלא חשיב למיהו כרמלית, אלא מקום פטור הוא, הרי הוא כרשות אחת, ואם הוציא מזו חצי שיעור ומזו חצי שיעור חייב. אמר אפילו איכא פיסלא ביניהן, כיון שהוא חולק רשות לצמצו א"צ דלא כרמלית הוא וברשות היחיד רבא לטעמיה דאמר רשות שבת כרשות גיטין. ואי לא חזא רשות אחת, וקסבר רבא חזא רשותא בשבת כפיסלא כי הכי דמפלגא לענין גיטין. ופי' פיסלא, מקום כגון עמוד גבוה עשוי ורחב ד'. כחול כדי לנחול עין אחת. וא"ר הונא שכן צנועות כוחלות עין אחת. הכין פירושו שכוחלת עין אחת ומכסה את העין האחרת ורואה לשוק וזרעא באתח מניה. [ז"ל] הונא הוא דמאנין לאו רב הונא. והוא דר' שמעון בן אלעזר אם להנשיא י' צענים אקומנא בעינתו) [בבביותיא] שאנין גיטולא לצאת לשוק, ואן שם שוק לצאת אליו. חרסית כדי לעשות פי כור של צורפי זהב, ר' יהודה אומר כדי לעשות טיטפוט. פירוש טיטפוט, ובכורש או בנין בארץ ששופטין עליו את הקרייה. וג' טיטפוטין קא מטיטס לכוחל ומנחין עליו את קרייה וסומכין אותו לכוחל. ומקשינן כי מכדי בשיעורא דשבת קא חזין דר' יהודה קא מחייב ומפסע מן שיעורו דרבנן, דהא לענין מן לרבנן לא מחייב אלא בכדי לעשות חלאי לנפש ולכבה, ור' יהודה מחייב אפילו על מה שנוטלין ממנו מדת מנעל לקטן. ומוקמינן להאי טפפוט לכירה קטנה קאמר, והוא בציר מן פי הכור של צורפי זהב.

עין משפט ור מוצה

י א ב ג מו' פ"ח מהל' שנת הלכה ע': יח ד ה טס הלכה נג': י ו יז ט טס הלכה כ': כ ח ט טס הלכה י': בא י טס הלכה יא':

מוסף תוספות

א. דלאו למימרא שאם לא העבירה דרך עליה שיהא פטור ואצ"פ שהעבירה דרך שלשה טפחים לקרקע, דהא ליתא. רמב"ם. ב. דהשוא לא צריך שיהא תוך ג'. מוס' פסחים פ"ה. ג. דרבאנא. סמיכתא דמי. שטת להר"ן. [ועי' שפ"א. ד. בספר. מוס' הל"ש. ה. ומתנגלל מידו המעלה שפסדו הפסחים. מוס' הל"ש. ו. דר' יהודה משום דליכא לא למיגור אטו אין אגרו בידו. מוס' הל"ש. I. דארייתא. מוס' הל"ש. II. א"ר. מוס' הל"ש. [ועי' שנת על מן]. ט. הואיל ומנחין כולה אתא כוונה. נמנין לקמן א]. ג'. גופיה. מוס' הל"ש. יא. מהא. מוס' הל"ש. יב. מחוסר קריבה לאו כמחוסר מעשה דמי. מוס' הל"ש. ג'. שיש ליישב גירסת הספרים. מוס' הל"ש. יד. דבשעת כתיבה כבר נגמרה המלאכה אלא צריך לקרובן שיהו נהנין זה עס זה. מוס' הל"ש. יו. האכ דמלאכה דעבד הינו. מוס' הל"ש. יז. ורשויות הא מחולקות. והוא לי' כמי שאכל חצי יות חלב מחתיכה זו וחזר ואכל חצי יות אחר מחתיכה זו דאין זו תלו' בזו ומיקרי שתי העלמות. שטה להר"ן. יז. וימה אם אין מצניעין אותו לרפואה עין אחת אמאי מחייב אם הוציא לרפואה. מוס' הל"ש. יח. כחול. מוס' הל"ש. יט. לטעמיה. מוס' הל"ש. כ. שיעורו. מוס' הל"ש. כא. בכל שהוא אפי'. מוס' הל"ש. כב. ואדם טורח לגבל לעשות פי כור. מוס' הל"ש.

ואד נסים גאון

אודא רבא לטעמיה דאמר רבא רשות שבת כרשות גיטין דמיא. והמצנע עיקר דילה במס' גיטין בפרק הזורק (דף עט) אמר רב חסדא רשויות חלוקות בגיטין. ומקימי הכי [עט ע] אמר ההוא גברא דורק לא גיטא דלביהו, הוות קיימא בחצרו ואלו גיטא נפל כפיסלא. אמר רב יוסף חזין אי חור ד' אמות ארבע אמות פלג לה רשותא לנפשה כו' וסבר רבא כי דין רשויות של גיטין הוא, וכמו שאם יש בזה הפסל ד' אמות על ד' אמות או שיש בגובהו י' טפחים עשה רשות לצמצו וגבול מכלל החצר, כמו כן הוא מבדיל בין רשויות לענין שבת. ובהו פיר' [עט דף עט] אמר עוד רבא ג' מידות בגיטין. הוריע אהנו באלו השלש מידות חלוקות דין גיטין מדין השבת, ולענין רשויות יחד יחד ואין ביניהן חלוקות ביניהן. וגם נזכרה השמועה של רבא עס זו הביתא בפרק חזקת הבתים (ב"ב דף נח.)

רבינו הגאול

חיוב חטאת, אסור להוציא מזו לזו מרשיות [רשויות] הן, ואם הוציא מזו חצי שיעור ומזו חצי שיעור פטור. אבל אם יש ביניהן פיסלא דלא חשיב למיהו כרמלית, אלא מקום פטור הוא, הרי הוא כרשות אחת, ואם הוציא מזו חצי שיעור ומזו חצי שיעור חייב. אמר אפילו איכא פיסלא ביניהן, כיון שהוא חולק רשות לצמצו א"צ דלא כרמלית הוא וברשות היחיד רבא לטעמיה דאמר רשות שבת כרשות גיטין. ואי לא חזא רשות אחת, וקסבר רבא חזא רשותא בשבת כפיסלא כי הכי דמפלגא לענין גיטין. ופי' פיסלא, מקום כגון עמוד גבוה עשוי ורחב ד'. כחול כדי לנחול עין אחת. וא"ר הונא שכן צנועות כוחלות עין אחת ומכסה את העין האחרת ורואה לשוק וזרעא באתח מניה. [ז"ל] הונא הוא דמאנין לאו רב הונא. והוא דר' שמעון בן אלעזר אם להנשיא י' צענים אקומנא בעינתו) [בבביותיא] שאנין גיטולא לצאת לשוק, ואן שם שוק לצאת אליו. חרסית כדי לעשות פי כור של צורפי זהב, ר' יהודה אומר כדי לעשות טיטפוט. פירוש טיטפוט, ובכורש או בנין בארץ ששופטין עליו את הקרייה. וג' טיטפוטין קא מטיטס לכוחל ומנחין עליו את קרייה וסומכין אותו לכוחל. ומקשינן כי מכדי בשיעורא דשבת קא חזין דר' יהודה קא מחייב ומפסע מן שיעורו דרבנן, דהא לענין מן לרבנן לא מחייב אלא בכדי לעשות חלאי לנפש ולכבה, ור' יהודה מחייב אפילו על מה שנוטלין ממנו מדת מנעל לקטן. ומוקמינן להאי טפפוט לכירה קטנה קאמר, והוא בציר מן פי הכור של צורפי זהב.

^[1] לשון זה משולל הכנה וצריך תיקון.